

Novellen om svaren som aldrig kom.

Kap1

Larmcentralen i Västra Götaland får en söndagsmorgon ett något ovanligt samtal. En upphetsad pojkröst får flämtande fram att han står framför en stor vit husbil och det sitter två människor fasttejpade i framsätena.

Larmoperatören frågar om de rör på sig och pojken bara nickar förstummat när han tittar in på dem genom framrutan. En gång till frågar den kvinnliga operatören om de lever och pojken svarar denna gång att han tror det. Han säger också att det stinker bensin från den stora husbilen. Bensin tänker hon ... vår egen husbil går på diesel och hon kopplar samtidigt samtalet vidare till polisen.

Nu har pojken lugnat sig lite och kan ganska klart redogöra för sina iakttagelser för polismannen som tar emot samtalet. Den vakthavande polisen förstår omedelbart var husbilen befinner sig. Han säger till pojken att gå ut till stora vägen för att möta den polisbil som han samtidigt skickar iväg och han säger med skarp röst till grabben att han absolut inte får röka i närheten av bilen.

Den första polisbilen dyker upp redan efter fem-sex minuter och följs strax av en till. Det låter spännande värre i pojkens öron när han hör sirenerna och får se alla blåljus.

De två poliserna som först kommer fram inspekterar med vana polisögon platsen och tittar förundrat på varandra. Något liknande har de aldrig upplevt tidigare. Dörren får brytas upp och väl inne i husbilen möts de av en fruktansvärd lukt. Det stinker bensin och en femlitersdunk ligger omkullkastad på golvet. Poliserna frigör det skräckslagna paret som sitter fasttejpade och hjälper ut dem ur husbilen. En ambulans kommer också till platsen och nu börjar frågetecknen radas upp för poliserna.

Paret i husbilen vägrar kategoriskt att åka med ambulansen och har inga svar på polisernas frågor. De vill bara städa upp och själva köra därifrån.

Befälet för styrkan försöker flera gånger möta parets blickar, men undvikande tittar de ner i marken. De visar ingen tacksamhet och verkar bara vilja vrida klockan tillbaka. Till sist får han dem att säga sina namn och sin bostadsort - Erik Mattsson med hustru Berit boende i Vänersborg - men i övrigt vägrar de att svara på frågor.

Polisen går lite åt sidan och slår i sin anteckningsbok och där finner han telefonnumret till poliskommissarie Lars Petersson som sin vana trogen snabbt svarar i mobilen trots att det är söndag. Polismannen gör en snabb artighetsfras och drar ärendet för poliskommissarien som blir uppringd just för att han är en entusiastisk husbilsåkare och förväntas kunna lite mer än alla andra om just husbilar.

Kommissarien funderar över vad hans husbilskunskaper skall kunna ge i denna händelse, men lovar att han trots ledig söndag kan vara på platsen inom 15-20 minuter.

Poliskommissarie Lars Petersson går först ett varv runt bilen och ser att husbilen är nästan ny och av märket Rapido. Snygg tänker kommissarien och vandrar bort till paret som har blivit placerat i en polisbil. Han sträcker fram handen till hälsning som svalt mottages. Ambulansen kör samtidigt iväg i oförrättat ärende.

Konstigt tänker Lars P, som tycker sig känna igen namnet på mannen. Namn och bostadsort var den enda information han fått av polisbefälet. Han frågar om det möjligtvis är den Erik Mattsson som är så aktiv i husbilsföreningen och i vilken poliskommissarien själv varit medlem i under två års tid. Erik nickar och bekräftar för Lars P att ingen annan ska ta till sig äran för den utveckling som föreningen befinner sig i. Lars P kan inte annat än att hålla med. Han ställer några följdfrågor men får inga svar. Erik Mattssons fru Berit börja gnälla irriterat och väser fram att hon visste att det skulle sluta så här. Hon får av sin man en vass armbåge i sidan vilket på ren svenska betyder: Håll käft!

Snabbt bestämmer Lars P att de båda ska följa med in till stationen. Deras tystnad gör honom nyfiken, för att sitta fasttejpade i framstolarna i en husbil med en dunk uthållt bensin, ett sådant förhållande måste utredas mera noggrant. Att Erik också stinker sprit gör inte saken bättre även om poliskommissarien inte ser något brott i detta. Bilen rullade ju inte.

Däremot undrar han varför bilen var tvungen att brytas upp. Synd på en så fin dörr tänker han och undrar var nycklarna finns. Svaret på sin fråga får han av den finliga femtonårige pojken som ringde till SOS-alarm. Han hade tagit upp dem från gräset just utanför husbilen. De låg slängda där men han kom sig inte för att ge dem till polisen förrän bodelsdörren redan hade blivit uppbruten.

På polisstationen började ett kort förhör med paret men det var inte mycket som framkom. Polisen skulle inte lägga sig i och allt var en olyckshändelse. Olyckshändelse tänkte Lars P och blev mer och mer konfunderad. Paret var i något som liknade chocktillstånd eller spelade de bara förvirrade? Lars P konstaterade att paret var mycket trötta och han bestämde att fortsatta förhör fick vänta till nästa dag. Mannen stank fortfarande gammal fylla så det beslutades om en polisskjuts hem till deras bostad. Husbilen bärgades till polisstationens garage och teknikerna skulle ta sig an husbilen först under morgondagen. Något övertidsarbete från teknikernas sida var inte att räkna med, det visste Lars P. Efter att han skrivit sin magra rapport åkte han hem och resten fick vakthavande ta hand om.

Det första han gjorde när han kom hem var att starta upp datorn och logga in på husbilsföreningens hemsida. Han kom knappt ihåg lösenordet, men efter två försök var han inne på föreningens forum. Det var inte ofta han var på denna Internetsajt men vid denna inloggning kände Lars P. att det var läge att lusläsa och försöka bilda sig en uppfattning om Erik, som han visste var en tongivande medlem på forumet. Under läsningen på de olika sidorna i forumet malde hela tiden frågan om varför ett medelsålders par blivit fasttejpade i förarstolarna och hamnat i denna situation.

Det hela var så osannolikt och han hade inga förhoppningar att finna svaret på husbilsföreningens sajt, men just nu fanns inga andra spaningsuppslag. Han hoppades att hundpatrullen, som vakthavande lovade skicka till platsen, skulle hitta något intressant. Svar i denna fråga skulle han få under morgondagen om inget exceptionellt inträffade.

Sakta men säkert började han läsa och ju mer han läste ju mer blev han medveten om att allt nog inte stod rätt till i denna förening. Det verkade från början vara en helt vanlig internetförening, men när han borrhade sig djupare ner bland sidorna stelnade han till och läste varje rad med stor uppmärksamhet. Olustigt tänkte han, men lite bråk är det väl i alla föreningar sa han högt för sig själv när han ringde en husbilsbekant som också tecknat medlemskap i husbilsföreningen. Lars P visste att denne var betydligt mer insatt i klubbens verksamhet än han själv.

Frimodigt berättade bekantingen om klubben och Lars P uppfattade det först som ett raljerande som knappast kunde ha någon sanningshalt. Efterhand som samtalet fortsatte började han dock inse att husbilsvännen i andra luren inte skämtade. Bilden som målades upp var helt verklighetsfrämmande för honom. En hårt styrd klubb med en ledning som förde honom tillbaka till mitten av 1950-talet. Lars P slog bort tanken, men när han lyssnat färdigt på berättelsen om hur närmare 20 personer straffats i föreningen och blivit avstängda av en klubbfunktionär så log han inte längre. Vilket åsknedslag tänkte han och blev nästan mållös när han hörde namnet på funktionären som hade utfört bestraffningen. Namnet var Erik Mattsson.

Poliskommissarie Lars Petersson intog direkt sin yrkesroll och lät tankarna syna av berättelsens periferi utan att med ett enda ord avslöja vad som hänt under dagen. Det blev ett långt samtal som resulterade i flera sidor noteringar i den anteckningsbok som Lars P. alltid bar i vänster kavajficka.

Nästa morgon vaknade Lars P och slog på datorn samtidigt som kaffet bryggdes. Vad i helvete ...? sa han för sig själv när han möttes av ett meddelande att servern på husbilsföreningen var överbelastad. Han bara stirrade på skärmen. Just detta meddelande hade han föregående kväll hört husbilsvännen berätta om. Det kunde lätt dyka upp om man misshagade den webbansvariga för husbilsföreningen.

Vad fan betyder detta? Har jag misshagat någon i klubben, tänkte han och tog istället morgontidningen i sin hand. Bingo sa han för sig själv. Har det någon gång hänt att lokalpressen har missat en händelse som gårdagens? Inte ett ord om händelsen. Det nya kommunikationssystemet Rakel verkade tvättäkta skrockade han för sig själv. Dock förstod han att telefonen ganska snart skulle komma att ringa och han då skulle få frågor av allehanda slag kring ämnet Husbilsföreningen – det handlade ju om en mycket ovanlig företeelse.

På väg till polisstationen funderade Lars P på skärmens meddelande. Detta skulle han utreda med en it-kunnig polis när tid medgavs.

Kap 2

Lars P hade en lång lista på olika funktionärer i klubben som han gärna skulle vilja språka med. Till vem skulle han börja ringa? Han slog sig ner i sin väl insuttna kontorsstol och bestämde sig för att börja med ordföranden i föreningen. Av honom skulle han säkert få bra och uttömmande svar.

Poliskommissarie Lars Petersson presenterade sig och fick en viss otäck känsla i magen när den som svarade använde en såväl passiv som undflyende röst. Nog hade han varit med om samtal som var svåra att hålla igång men detta var ett samtal som han kände skulle gå till historien. Han får så korta svar att han själv fick hjälpa till att fylla i meningarna. Det var knappast så här han hade förväntat sig detta samtal. Ett samtal med en ämbetsman brukade kunna förlöpa ganska smärtfritt och Lars P. hade förväntat sig en karismatisk man. Var fanns utstrålningen, tänkte han när samtalet var avslutat.

Bättre lycka denna gång tänkte han när nästa samtal gick till prästen på listan. En präst som kör husbil måste vara full av empati för andra människor och kommissarien ställde om sin strategi helt och hållet. Denna gång skulle han inte vara formell utan försöka prata lite mer i förtroende. Samtalet kom knappast att handla om husbilar utan mer om prästens engagemang i en lokal socialdemokratisk fråga. Pyttsan sa han för sig själv efter det korta samtalet med offerlammet som knappt kunde stava till sitt eget namn.

Snabbt ringde Lars P. upp tredje namnet på listan, för han förstod att det gällde att agera snabbt innan ledningens interna kommunikation tog fart. En frimodig man svarade i luren. Äntligen, tänkte Lars P. Nu skulle han nog kunna få lite bakgrundsfakta om föreningen. Efter hälsningsfraser och förklaringen till den skånska dialekten, som borde ha varit göteborgsk, så blev det ett samtal som kom att handla om detaljer. Detaljer till förbannelse som om det var bokföringssiffror som skulle gömmas in för att få debet och kredit att gå ihop. Det kom osammanhängande svar och poliskommissarien försökte att lägga pussel. Gång på gång bemödade sig Lars P. att vända tillbaka samtalet till den tid i föreningen då turbulensen startade. Det var stört omöjligt och tredje namnet kunde bockas av utan att han hade kommit någon sanning på spåret. Värre svammel hade han knappast hört tidigare vid ett telefonsamtal.

Än en gång lyfte han på luren och det blev ett samtal som gick söderut. Lars P. bestämde sig denna gång för att gå varsamt fram i sina ullstrumpor. En djup röst svarade och han kopplade in högtalaren till telefonen. Innan hälsningsfraserna var avslutade så mullrade det till genom högtalaren: "Vad vill du mig", dånade det ut i rummet. Här insåg Lars P. att ullstrumporna kunde han slänga och med en knivskarp röst svarade kommissarien, att detta inte var ett förhör utan ett samtal föreningsmänniskor emellan även om hans tjänst som kriminalkommissarie inte kunde lämnas utan beaktande. Kommissarien fick till svar: "Vill du mig något så får Du kontakta mig med mail. Du ser på vår hemsida hur du ska göra."

Lars P kom direkt i ett underläge och förbannade sig själv när han insåg att strategin med telefonsamtal nog inte var så bra. Talföra var knappast den rätta benämningen på dessa individer. Vad är det för personer jag har ringt? Vilket dårhus har jag hamnat i tänkte Lars P. Trots fyra motgångar med telefonen ringde Lars P tre samtal till, men ingen verkade vara hemma. Det var i alla fall ingen som lyfte på luren, kanske hade alarmkedjan redan tagit fart.

Poliskommissarie Lars P sjönk in i sina tankar. Hastigt vaknade han till liv när det knackade på dörren. Polisaspirant Jonsson hade fått den stora äran att lämna en lägesrapport. Lars P lyssnade uppgivet när han fick höra att varken teknikerna eller polishunden hade hittat något av värde. Dessvärre så svarade inte heller Erik Mattsson eller hans hustru Berit i telefon. Jonsson hade ringt flera gånger. Först var det upptaget och sen svarade de inte. Aspiranten frågade hur han skulle göra. Skulle han hämta paret till ett förhör? Lars P insåg att de med all säkerhet inte var hemma och han lät frågan bero så länge, men han skärpte till sina sinnen när polisaspiranten beskrev en dator som stod i husbilen: ”Det var inte någon dussindator det inte”, sa aspiranten. ”Blixtsnabb start och direktinloggning på en föreningssida.” Polisaspiranten berättade om en matrikel som innehöll flera tusen namn och med ett märkligt föreningsregister. Han sken upp som en sol när han berättade hur det var uppbyggt. Vänner som loggar in får en liten ikon som en handskakning. En klocka ringde till på de medlemmar som ägaren till datorn ville ha koll på. ”Hur vet du det”, frågar Lars P. och triumferande berättade aspiranten att han och en annan poliskollega hade följt trafiken på internetsidan i flera timmar via datorn.

Aspiranten fortsatte redogörelsen med att det var ännu märkligare med alla dödsfall. ”Dödsfall?” sa Lars P. förvånad och fick till svar att alla fiender till datorägaren hade dödsfall i medlemsregistret. Förbryllat undrade Lars P. om de var många. Aspiranten nickade ett ja och fortsatte berätta om att ägaren till datorn måste ha lidit av förföljelsetmani. ”Så många ovänner kan ingen ha”, sa han och gav därpå kommissarien namnet på ägaren till datorn. Erik Mattsson - ägaren till husbilen.

”Kolla noga datorn”, ropade Lars P. efter aspiranten, som nöjd och belåten lämnade rummet. Han hade enligt egen värdering gjort en formidabel redogörelse. Han hörde kommissarien ropa att han ville ha alla dödsfallens namn innan dagens slut och inte bara de trettio namn han tagit emot på ett A4 papper. Herregud, tänkte aspiranten. Det var ju över tusen dödsfall.

Poliskommissarien fick ett nytt uppslag som en blix från klar himmel. Varför inte besöka någon medlem i husbilsföreningen som hade blivit tagen i tukt och förmaning, tänkte han. Snabbt hade han fått fram ett namn som verkade intressant och han beslutade sig för att göra hembesök utan att avisera sin ankomst.

Lars P hoppade in i bilen och hann knappt slå igen bildörren förrän mobiltelefonen ringde. Det var åklagare Antonsson som ringde och ville informera sig om ärendet. Under samtalets gång framkom det att åklagaren, för närmare ett år sedan, hade fått ett samtal av en före detta medlem i föreningen. Ett intressant samtal som handlade om rättsäkerhet i ideella föreningar. Någon anmälan blev aldrig gjord eftersom uppringaren hoppades att allt skulle kunna lösas sig med en dialog i föreningen. Lars P frågade efter namnet, men åklagaren hade det inte i minnet. Arne någonting fick han till svar.

Samtalet avslutades och poliskommissarien insåg precis när han skulle lägga ner mobilen i passagerarsätet att det mycket väl kunde vara just den Arne Skoglund som han var på väg att besöka. Måtte han vara hemma tänkte han.

Kap 3

Det knäppte till i porttelefonen efter en stund och någon sa hallå. Lars P presenterade sig och rösten i högtalaren bad honom stiga in och tillade: ”Jag bor på fjärde våningen.”

Lars P tog hissen och möttes i hisshallen av Skoglund. Lars P. kände väl igen honom från foton i rikspresen och noterade att ansiktet blivit lite rundare, så också midjelinjen.

Trivselvikt, tänkte Lars P. Han bjöds in i den ljusa och smakfullt möblerade lägenheten. Fru Skoglund kom fram och hälsade, och försvann sedan i riktning mot köket. På Arnes förslag satte de sig ute på balkongen med utsikt över stadsparken och ån som där sakta flöt fram. Rena drömboendet för en pensionär, tänkte Lars P.

Efter några minuter kom Arnes fru ut med en kaffebricka. Det doftade gott av nybakat eller möjligen upptinat kaffebröd. Lars P beskrev sitt ärende och bad Arne berätta vad som hade hänt.

”Ja du”, sa Arne, ”det där är en riktigt sorglig historia, något jag faktiskt aldrig ens i min vildaste fantasi hade trott att jag skulle bli utsatt för. Vänta ett ögonblick”, fortsatte han och försvann in i lägenheten. När han återvände, hade han två pärmar i famnen. Han placerade dem på golvet intill bordet. ”Som du vet”, sa han, ”så innehåller en pärm upp emot 400 sidor. Båda är nästan fulla”, tillade han med en suck. Sedan började han berätta och Lars P. gjorde korta noteringar i sitt lilla anteckningsblock.

”Jo”, sa Arne Skoglund, ”min fru och jag har haft husbil i rätt många år. Efter pensioneringen har det faktiskt blivit lite av en hobby att åka land och rike runt och besöka smultronställen. Jag tror aldrig att man kan tröttna på det. I slutet av 2006 fick jag höra talas om en nybildad husbilsförening och när jag studerade dess upplägg, beslutade jag mig för att bli medlem. Sedan var allt frid och fröjd i nästan två år. Men så, en kväll i december 2008, närmare bestämt den 11:e, slog blixten ner i min dator. Ja, bildligt talat, som du kanske förstår”, tillade han med ett svagt leende.

”Plötsligt var jag utestängd från den där föreningens forum på Internet med motiveringen att jag inte var önskvärd som medlem längre och att avstängningen skulle vara för evigt. Ja du förstår”, sa han till Lars P, ”den där föreningen har sin verksamhet enbart på Internet och ingen annanstans.”

”Jag försökte på olika sätt få kontakt med klubbens ordförande och styrelse men jag möttes överallt av tystnad. Mycket irriterande, inom parentes. Tre veckor senare fick jag ett brev via e-post. Det var från klubbens ordförande och innehöll besked om att jag inte längre fick vara med i klubben. Du har inte beviljats fortsatt medlemskap efter årsskiftet, hette det. Som skäl angavs att jag medverkat i ett illegalt mailutskick till medlemmarna och att jag registrerat mig på ett annat internetforum.”

”Du förstår Lars”, sa Arne Skoglund, ”det var inte bara jag utan nästan ett dussin medlemmar som drabbats av samma åtgärd från en webbare. Ja, dom kallas så, de som sköter hemsidan. Vi lyckades hitta varandra genom kontakter och kontacters kontakter och en i gruppen var gammal it-chef med hög kompetens och han formade en hemsida som vi samlades kring. Vi gjorde också ett mailutskick till föreningens alla medlemmar där vi informerade om vad vi råkat ut för.

”Kan du tänka dig”, sa Arne med ett kort skratt, ”det var en stackare som satt och skrev nästan 3000 semikolon en natt. Det krävdes för att separera adresserna i e-brevet, ser du. Den juridiska förutsättningen var avstämmd med Datainspektionen och en jurist där lovade att det vi gjorde var helt i enlighet med svensk lag.”

”Men, hur i hela friden kunde dom bete sig på det viset?” frågade Lars P. ”Som jag har förstått så är det en ideell förening med styrelse, revisor, stadgar och hela köret.”

”Jo”, sa Arne med en föraktfull fnysning, ”så är det visserligen, men i praktiken fungerar det inte som i någon annan förening som jag hört talas om eller varit i kontakt med.

Det finns uppenbarligen både en formell ledning och en informell. Det är den informella ledningen som bestämmer och revisorn, ja vad han har för samvetsinnehåll, det vete gudarna. Han verkar helt vänskapskorrumperad av styrelsen, särskilt av en av de kvinnliga ledamöterna. Trots att han fått all väsentlig information om händelserna kring vår avstängning från forumet och uteslutning ur föreningen, har han inte reagerat. Han skrev till och med en ren revisionsberättelse året därpå. Där fanns inte en enda anmärkning.”

”Och den där webbaren som stängde av oss och startade den process som resulterade i uteslutningen, det är också en i sanning konstig prick. Vänta ska du få se.”

Arne Skoglund böjde sig ner och tog upp en av pärnarna. Han slog upp registret och lät pekfingret glida längs det tills han fann det han sökte. Han slog upp den sökta fliken, lyfte över pärmen till Lars P som läste dokumentet. När han läst färdigt tittade han upp och utbrast, men vad i ...

Det Lars P läst var en kopia av ett mail daterat i juni 2006. I klartext beskrev webbaren hur han som admin kunde läsa allt som skrevs via klubbens hemsida. Om inte adressaten som var medlem i klubben slutade med sitt tjat, skulle han, webbaren, publicera medlemmens alla mail som skickats via hemsidan.

”Men”, sa han och betraktade Arne, ”var i hela friden har du fått tag i det här?”

”Jo”, svarade Arne, ”det ska du veta att det finns många i den där husbilsföreningen som är oerhört besvikna på hur vissa i klubbens styrelse och webadministration behandlar medlemmarna. Förresten, besvikna är ett för lamt uttryck. Dom är helt enkelt förbannade. Några av dom kanske till och med farligt förbannade. Det har faktiskt förekommit yttranden som skulle kunna betecknas som olaga hot, ja om någon gjorde anmälan förstås.”

”Den där irritationen eller snarare ilskan har gjort att vi i den uteslutna gruppen fått del av väldigt mycket information som är mycket belastande för vissa i styrelsen och webadministrationen.” Arne klappade pärmen med ett leende, vilket Lars P noterade men inte nådde till den förre kollegans ögon.

Lars P slog ihop sin anteckningsbok och reste sig upp. Han sträckte fram handen till Arne och samtidigt som de skakade hand tackade han för pratstunden och för förplågnaden.

”Jag har fått en helt annan uppfattning om den här historien nu”, förklarade han. ”Kan du tänka dig att låna ut dina två pärmar några dagar? Jag behöver nog fördjupa mig i materialet i lugn och ro.”

”Givetvis”, svarade Skoglund, ”glöm bara inte adressen där de hör hemma. Jag vill ogärna skiljas från dem för gott, om de nu inte skall blir föremål för beslag som bevis i brottmål.”

”Du kan lita på mig”, skrattade Lars P. ”Pärmar har jag nog av på jobbet men det kan ju bli aktuellt att kopiera det som är av särskilt intresse.”

De följdes åt ut till hissen och tog farväl.

Kap 4

Nästa morgon vid samlingen får Lars P höra hur Erik Mattsson fräckt lyckas få ut sin bil från polisens garage. Lars P blir mer och mer bekymrad över händelsernas utveckling i föreningen och vill gärna ha fler svar. Tror de styrande att de kan agera hur som helst? Snart ringer säkert första journalisten tänker Lars P samtidigt som han sätter sig i bilen för att köra söderut.

Lars P parkerar bilen i anslutning till en stor björk. Han stiger ur och inandas den klara och nyttiga skogsluften samtidigt som han konstaterar bristen på människor och djur i den närmsta omgivningen. För en storstadsmänniska kan det kännas tomt, men dock en brist som efter ett par andetag får honom att uppleva bristen som en tillgång.

Medan han sakta går fram mot det hus där han förmodar att Onkel Sam har sin skrivarlya och ett fridsamt hem för sin kropp och själ, känner han sig iakttagen av någon eller något. Hans blick vandrar vaket omkring i omgivningarna, men ingen fara eller glad överraskning möter hans forskande ögon. När han viker av in på den stensatta gången till huset tycker han sig se en extra skugga vid en ganska stor enbuske. Han stannar till. Jo då, här finner han den som följer hans förehavande. En stor svart hanhund, en dobermann, står blickstill och låter därmed inte sitt kroppsspråk förmedla några tankar eller känslor.

Lars P visar sin artighet genom att muntert kasta fram ett: ”Hejsan grabben, kul att träffas”, vilket inte får dobermannen att ändra sin inställning till besökaren. Hunden står i en lugn men avvaktande pose. Han står väl där i en lång löplina och kan inte komma längre än så, tänker kommissarien och går fram till entrédörren varifrån han inte kan ses av dobermannen, tror Lars P. Men plötsligt så står hunden endast några meter från honom utan vare sig löplina eller halsband. En sådan bagatell ändrar naturligtvis inte på en poliskommissaries handlingsschema, varför han strax synes bulta på dörrkarmen med den hästsko som här ersätter den något vanligare och modernare ringklockan.

Efter två dubbeldunkar med hästskon så öppnas dörren med en viss försiktighet. Samtidigt som kriminalkommissarien berättar sitt namn och nämner att han representerar polisen så sträcker han fram handen till hälsning. En något förvånad Lars P står med utsträckt arm och ser att dörren sakta stängs – dock inte helt. Genom dörrspringan hörs en röst som ber poliskommissarien ta ett par steg tillbaka. När den förvånade polismannen hörsammar uppmaningen öppnas dörren åter och en äldre man visar sig i dörröppningen. Denne förklarar sin åtgärd som en ren säkerhetsåtgärd, samtidigt som han ber om skälet till polisbesöket. Han får av polismannen en kort förklaring och en fråga om han är den man som i vissa husbilskretsar kallas Onkel Sam. Mannen medger detta och ställer en nästa fråga om Lars P vill uppvisa sin legitimation och eftersom så var fallet ber han honom lämna över den till Alex, i det han nickar bort mot hunden som fortfarande står kvar och iakttar de båda.

Där går gränsen för Lars P som istället föreslår att han kan lägga sitt id-kort på en ganska stor sten strax intill och att han sedan kan backa ytterligare några steg så att den misstänksamme värden kan göra sin kontroll. Detta förslag möter inget motstånd från Onkel Sam. När polisen och id-kortet är på sina platser pekar onkeln mot stenen och säger enkelt och vänligt, med blicken mot Alex: ”Apport.” Med stor försiktighet hämtar Alex id-kortet och överlämnar det till sin husse, som efter en godkännande nickning överlämnar kortet till dess ägare och ger Alex med ett tecken friheten att själv välja sin sysselsättning. Så till slut känner sig Lars P välkommen efter ett kraftfullt handslag och av faktiskt en vänlig och lite ångerfull blick från Onkel Sam. De båda herrarna tar plats i trädgården där de av fru Onkel Sam serveras friskt

citronvatten med en enkel grönmögelost på Digestivekex, varpå Onkel Sam ber om en lite fylligare beskrivning bakom poliskommissariens plötsliga besök. Han får sin förklaring i form av en ganska detaljrik skildring av Lars P:s sysselsättning och tankar de senaste dagarna och där denne skildrar sitt medlemskap i Husbilsföreningen som lärorikt och trivsamt ända till dess han får kännedom om de högst anmärkningsvärda och asociala beteenden som ledningen i föreningen sysselsätter sig med. Efter denna redogörelse vill han nu höra Onkel Sams åsikter kring såväl klubbledningens agerande som vem som eventuellt kan tänkas ligga bakom frihetsberövandet av paret Mattsson.

Onkel Sam friskar upp gommen med den vätska som står till buds och visar upp ett helt nollställt ansiktsuttryck då han kastar fram den ganska överraskande frågan: ”Får vi bjuda på middag i kväll?” Poliskommissarien svarar med ett frågande uttryck, såväl i blick som i pannans fårade mönster, att han känner sig hedrad och glad över erbjudandet, men varken hans chef eller hans åtaganden denna dag tillåter sådana avstickare från förvärvsarbetet. Onkel Sam svarar att hans aningar blev bekräftade att det fortfarande finns personer som tar sina uppgifter i livet på fullaste allvar, varpå han tillägger något om att dessa personer dock verkar på sina håll vara under utdöende. Värden tittar på sin gäst och säger: ”Okej, du skall få mina kommentarer, men eftersom du inte kan stanna till solnedgången så får du finna dig i en kort version där jag endast lätt berör det som jag hade hoppats på skulle få ruttna utan att jag behövde röra runt i det. Hör du, vid närmare eftertanke så blir det nog en väldigt kort version, eftersom jag känner att jag egentligen inte har lust att prata i ämnet, dels för att mina kommentarer säkert inte kommer att ge liv åt något skapande mot förändring och dels för att jag inte är påläst och egentligen helt ointresserad av hur och när denna barnsliga föreställning kommer att sluta. Tänk att vuxna människor känner tillfredsställelse över att tillskanska sig, som i detta fall, förhållandevis små medel och som dessutom förmodligen växer i högaktning inför sig själva när de får bestämma över andras handlande i ting som är av absolut försumbar natur. Och du, jag undrar om de tycker att det var värt det på redovisningens dag? Vad jag nu avsåg med uttrycket redovisnings dag – ja, det kanske var tänkt som dubbeltidigt.”

När Lars P undrar varför Onkel Sam inte visar något större intresse för Husbilsföreningen och ledningens agerande, då får han svaret att det är med det som med allting annat som har med känslor att göra. Man bestämmer inte över när man eventuellt skall bli kär, när man skall känna sig engagerad i något eller dess motsats. Onkel Sam berättar vidare om att han har känt stor vrede över oförrätter som har varit av betydligt mindre dignitet än dem som händer i husbilsföreningen och trots de små bagatellerna har han vid något tillfälle till och med satt livet på spel för att återställa ordningen. Onkel Sam bar dock på önskan att någon, som hade större resurser i sin tortyrkammare än en rulle silvertejp, skulle bli heligt förbannad på beslutsfattarna i husbilsföreningen och agera så som fordras för att få en ändring till stånd. Efter att åter ha fuktat gommen säger han till slut med ett stort leende på läpparna, att även om han hade klara indikationer på vem som ligger bakom frihetsberövandet av herrskapet Mattsson så skulle han aldrig läcka denna kanske betänkliga handling. Anledningen till detta hans beslut ansåg han vara ganska självklar och dessutom gäller hans försiktighet inte endast mot eventuellt förklädda polismän utan även mot de äkta – dock av olika skäl.

Herrarna känner samma känsla att nu är det pratat färdigt i detta mål, varför de reser sig samtidigt och vinkar ett tack till fru Onkel Sam som befinner sig i andra delen av äppelodlingen. Under en sakta promenad till Lars P:s bil, då Onkel Sam önskar honom lycka till med utredningen, ökar plötsligt kommissarien steglängden och skyndar mot bilen vars förardörr är öppen. Han finner ingen åverkan men ser dock en mansperson som halvspringer därifrån. Han tittar in i bilen och svär till – mobiltelefonen är borta.

Kap 5

”Får jag kanske återställa telefonen till den rätte ägaren”, frågar Onkel Sam i en kanske alltför lugn ton, och han får ett jakande från den mycket rasande polismannen, som kanske mest är missnöjd med sig själv eftersom han lämnat bilen olåst.

Onkel Sam visslar till och därmed har Alex anslutet sig till de båda herrarna. En gest mot den bortflyende mannen och ett kommando i form av: ”Tscha-tscha”, gör att hunden genast är på språng efter mannen. Lars P. undrar vad den märkliga ordern till hunden innebär, samtidigt som de båda sätter sig tillrätta i bilen och han får svaret: Tag fast, men döda inte.

”Det är en ganska human inställning du visar när du ber din hund att inte döda”, säger Lars P. samtidigt som han tangerar högsta tillåtna hastighet inom området. Ganska snart upptäcker de Alex en bit in i ett skogsparti där han står med raggen rest och huggtänderna redo. Den flyende mannen står uppskärad med ryggen upptrückt mot ett träd. När de båda herrarna lämnar bilen och går fram till hunden och hans byte upptäcker de att mannen närmast är en grabb på högst 20 år. Han har just blött ner sitt ena byxben.

Efter ett kort samtal med grabben förklarar denne att han inte har kännedom om någon stulen mobiltelefon. Onkel Sam överränner då sin mobil till Lars P och ber honom ringa till sig själv. Därefter ger han order till Alex att söka, efter det att hunden fick lukta på grabben. Efter några sekunder hämtar Alex en mobiltelefon ur en buske i närheten och när han skall överrätta den till husse börjar den ringa.

Polismannen och Onkel Sam tackar varandra för en intressant stund och de skiljs åt för att övergå till sina respektive sysslor. Pojken står skamset kvar och blicken är riktad ner på byxbenet.

På hemvägen funderar Onkel Sam över om, eller mera riktigt när, ett snarlikt scenario kommer att drabba delar av Husbilsföringens ledning: Avslöjade och ställda mot väggen med blöta byxor.

Innan Lars P vill sammanfatta härvan, som han själv har börjat kalla denna historia, så bestämmer han sig för att göra ännu ett besök hos en utesluten medlem i husbilsföringen.

Precis när han står i begrepp att ringa på dörrklockan ringer mobilen. Poliskommissarie Pettersson svarar men det han inte vet är att personen han ska besöka råkar befinna sig på balkongen just ovanför honom och där står han nu och lyssnar på samtalet.

”Nej, nej, nej”, säger Lars P förfärad. ”Så fungerar det inte inom polisväsendet. Naturligtvis ska vi gå till botten med denna historia ...”

”Ja det kan väl hända”, fortsätter Lars P, ”men vi ska inte gå händelserna i förväg men jag kan redan nu säga att det kan bli en fråga för skattemyndigheten.”

Samtalet fortsätter och Lars P blir mer och mer upprörd. Mannen på balkongen lyssnar intresserat när samtalet fortsätter med att Lars P höjer rösten och säger: ”Absolut inte! Det är tjänstefel av en polis att använda sin mailadress som du beskriver. Det är tjänstefel ...”

Mannen på balkongen förstår att mannen med mobilen pratar med en journalist. Det är ingen överdrift att Lars P blir matt av samtalet och undrar hur journalisten har lyckats luska ut allt och lägga samman pusselbitarna till en story som i stora delar också är sann.

Han förstår att journalisten vet mer än han själv och samtalet avslutas med att båda konstaterar att än så länge har de bara skrapat på ytan i denna invecklade härva av maktmissbruk.

Lars P stoppar ner mobilen i fickan och riktar fingret mot ringklockan. Men en tiondels sekund innan han ska nudda ringklockan ljuder mobilen igen. Denna gång är det åklagare Antonsson som lämnar en saklig och kortfattad information. Lars P blir bestört. Hans tankar flyger genom huvudet och denna härva är mycket större än han själv i sin vildaste fantasi har föreställt sig. Denna husbilsförening är jag medlem i, tänker han samtidigt som han lovar åklagaren att han skall infinna sig på polisstationen senast klockan 18.

Det blir ännu ett samtal. Denna gång ringer Lars P tillbaka till journalisten och hälsar honom välkommen till polishuset klockan sju på kvällen för en presskonferens samtidigt som han med oförrättat ärende lämnar huset. Mannen på balkongen står ensam kvar och genom hans huvud flyger olika tankar som väckts till liv av samtalen han just hört.

Klockan 19 på kvällen sätter sig ”mannen på balkongen” som vanligt framför tv-apparaten och kopplar över till nyheterna. Han har fortfarande samtalet han hörde från balkongen i bakhuvudet när TV-4:s nyhetsankare skall börja sändningen:

”Godafton, här är TV4-nyheterna. Vi börjar med en inrikesnyhet. Polismyndigheten i Västra Götaland har idag beslutat att inleda en förundersökning mot en husbilsförening med spridning över hela Sverige. Föreningen misstänks för skattebrott, olaga hot och frihetsberövande av ett par i övre medelåldern. Vidare fruktar polisen att detta bara är toppen på ett isberg. Föreningen styrs med sektliknande inslag. Senare i programmet kommer vi att få höra professorn och beteendevetaren Lennart VG Pålsson ge en bakgrund till denna nya och märkliga företeelse i Sverige. Nu till övriga nyheter.”

Mannen från balkongen drar ett långt och djupt andetag, pustar ut och utbrister ”Äntligen ...!”

Du har precis läst ”Novellen om svaren som aldrig kom.” Skulle någon förnimma en likhet från det verkliga livet kan det inte annat än beklagas detta olyckliga sammanträffande.

Ödets nycker kan emellanåt åstadkomma de mest osannolika fenomen.

Sanningssägaren Sune har tillsammans med bland annat Herbert Hävdatecknare skrivit novellen om svaren som aldrig kom.